

הא רבי – המבואר לעיל שתורמים מן המלילות ביום טוב, הוא כשיטת רבי הסובר שיש תרומה במלילות, והא רבי יוסי ברבי יהודה – מה ששנינו במשנתנו שאסור להרים תרומה ביום טוב, הוא בשיטת רבי יוסי ברבי יהודה הסובר שאין חיוב תרומה במלילות. כדתניא, הכנים שבלין – תבואה עם קליפתה לבית כדי לעשות מהן עיסה – לרדוש אותן ולאוספן בכרי כדי להכין מהן עיסה, אוכל מהן אכילת צראי ופסור מן התרומה, כיון שכל זמן שלא דשן ומירחן בכרי לא נגמרה מלאכתן להתחייב בתרומה. אבל אם הכניסן כדי למוללן במלילות ולאכלן מעט מעט, רבי מחייב בתרומה, שכיון שאין סופן לבוא לידי גורן, הכנסתן בשבלין היא גמר מלאכתן והיא גרנן לתרומה. ורבי יוסי ברבי יהודה פוסק כיון שמהכתוב (דברים יח ד) 'ראשית דגנך' למדים שבלא דיגון [דהיינו מירוח בגורן] אינו מתחייב בתרומה, וכיון שאינו מתכוין לעשות מהם גורן לעולם, הרי הם פטורים מתרומה.

הגמרא ממשיכה להקשות על רבא המתיר למלול ביום טוב: איך נוכל להעמיד את משנתנו כרבי יוסי ברבי יהודה, והלא לרבי יוסי ברבי יהודה נמי משפחת לה תרומה שזכאי בהרמתה ביום טוב, גזון שהכנים שבלין לבית כדי לרדוש אותן ולעשות מהן עיסה, ושוב נמלך עליהן שלא למרחן אלא להצניען כדי למוללן ביום טוב, ובזה גם רבי יוסי ברבי יהודה מודה דתבילא ביומיה – שבים שנמלך עליהן למוללן הם נהיו טבל, ואסורים עד שיפריש מהן תרומה, משום שכיון שהכניסן לשם מירוח חלה עליהם תורת תרומות ומעשרות לכשימרחם, וכשנמלך עליהם למוללן נחשבת הכנסתן לבית כגמר מלאכתן ונתחייבו בתרומה. מתרצת הגמרא: אלא אכן בין לרבי ובין לרבי יוסי ברבי יהודה מצינו אופן של תרומה שזכאי בהרמתה ביום טוב, ומאי תרומה – מה ששנינו במשנתנו שאינו רשאי להרים תרומה ביום טוב, אין הכוונה שאינו רשאי כלל, אלא שרוב פעמים אינו זכאי בהרמת תרומה ביום טוב, שהרי מלילות הם מיעוט דמיעוט מהתבואות.

\* \* \*

הגמרא מבארת את מחלוקת רבי ורבי יוסי ברבי יהודה: אמר רבי, מחלוקת רבי ורבי יוסי ברבי יהודה היא דווקא בשבלין של תבואת דגן שהכניסן למלילות, שבהם פטר רבי יוסי ברבי יהודה כיון שרובן עומדים לדישה ואין גרנן אלא במירוח. אבל בקטניות דברי הכל אסורייתא טבילא – הכנסתן לבית בחבילות עושה אותן טבל להתחייב בתרומה, כיון שהרבה בני אדם אינם חובטין אותן יחד, אלא מעט מעט כדי צרכם, לכך הכנסתן לבית כשהן קשורים בחבילות זהו גרנן להתחייב בתרומה אפילו לרבי יוסי ברבי יהודה. מביאה הגמרא ראייה לכך: לימא מסייע ליה לאביי, ממה ששנינו במשנה מי שהיו לו חבילי תלתן – מין קטנית של טבל, הרי זה בותש ומפריד את זרע התלתן מן העץ, ומחשב כמה זרע יש בהם, ומפריש על הזרע ואינו מפריש על העץ. ומבואר שקטנית מחויבת בתרומה אף בעודה בחבילות, וסברה הגמרא להוכיח, מאי לאו שמשנה זו כדעת רבי יוסי ברבי יהודה היא, ונמצא דאמר שדווקא הָתָם – בשבליים לא טבילא, אבל הָתָם – בקטנית טבילא, כפי שביאר אביי שמודה רבי יוסי בקטניות שהכנסתן כשהן קשורים בחבילות טובלת אותן ומחייבתן בתרומה. דוחה הגמרא: לא – משנה זו אינה כדעת רבי יוסי ואינו דין מיוחד בקטנית, אלא כדברי רבי היא המחייב בתרומה אף שבלין של דגן שמללן. שואלת הגמרא: אי רבי היא, מאי איריא תלתן – מדוע נקטה המשנה דווקא תלתן והלא אפילו בשבלין נמי הדין כן. משיבה הגמרא: בהכרח אין זו שאלה, שהרי אלא במאי תיישב משנה זו, והלא אף אם תאמר שרבי יוסי ברבי יהודה היא, יקשה, לשמעין משנה זו את דינה בשאר מיני קטניות, שחידושם גדול יותר, שאף שבהן יש הרבה

שעושים מירוח בכרי, מכל מקום קשירה בחבילה טובלת אותן לתרומה, וכל שכן שתלתן הוטבל לתרומה בחבילות, שהרי דרך ליתנו מעט מעט למתק את הקדירה, ונותנו עם עצו בלא הפרדה ומירוח כלל, ומדוע נקטה הברייתא דווקא תלתן, אלא בהכרח צריך לומר שתלתן אצטריך ליה לתנא להשמיענו מפורש, משום שלולי כן סלקא דעתך אמינא – היה מקום לומר שהואיל ופצעו עצו ופריזו שוה, לפריז נמי אצטריז – עליו להפריש תרומה ומעשר גם כנגד העץ שלו, קא משמע לן משנה שאין צורך בכך, וכיון שכן, אף אם נפרש משנה זו כדעת רבי, יש לומר שנקטה תלתן ולא שבלין כדי להשמיענו חידוש זה שאין מפרשים על עצי התלתן. הגמרא מביאה שיש ששנו את דברי אביי להיפך: איבא דאמר, אמר רבי מחלוקת רבי ורבי יוסי ברבי יהודה היא בשבלין, ורק בהם מחייב רבי אף בלא מירוח, משום שהרבה בני אדם מכניסין אותן לצורך מלילות וקליות. אבל בקטניות דברי הכל אסורייתא לא טבילא – הכנסתן בחבילות אינה טובלתן לתרומה, כיון שרגילות הכנסתן היא למירוח. מקשה הגמרא: מיתבי מהמשנה שהובאה לעיל, מי שהיו לו חבילי תלתן של טבל הרי זה בותש ומחשב כמה זרע יש בהן, ומפריש על הזרע ואינו מפריש על העץ, וסברה הגמרא בקושייתה, מאי לאו – האם אין כוונת המשנה שחבילות אלו הן טביל טביל של תרומה – טבל גמור המחויב בהפרשת תרומה, ונמצא שאף בקטניות הכנסתן בחבילות טובלתן לתרומה, ואיך אמר אביי שכולם מודים בקטניות שהכנסתן בחבילות אינה טובלתן לתרומה. מתרצת הגמרא: לא – אין כוונת המשנה שחבילות אלו נעשו טבל גמור אצל הישראל, אלא מדובר בטבל טביל של תרומה מעשר – שהלך בן לוי ונטל מעשר ראשון מחבילות שהיו לישראל, וחל על החבילות הללו שם מעשר, ומעתה נעשו אצלו טבל לענין שחייב להפריש מהם תרומת מעשר, וכדברי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש, דאמר רבי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש, מעשר ראשון שהקדימו – שהקדים ליתנו ללוי קודם שנתן תרומה גדולה לכהן בעודו בשבלין – לפני המירוח, שמו – שם מעשר שנקרא עליו מולדו לתרומה מעשר, ואסור ללוי לאוכלו אפילו אכילת עראי, עד שיפריש ממנו תרומת מעשר.

שואלת הגמרא: אמנם אם היינו מפרשים את המשנה בטבל גמור היה מובן מדוע הצריכוהו לכתוש אותם ולהפריד את קליפתן קודם ההפרשה, כיון שחייב התרומה הוא רק לאחר דיגון, וזהו דיגונו. אך אם כדבריו שמדובר בבן לוי שהקדים בשבלין ונתחייב להפריש תרומת מעשר, בותש למה לי – מדוע הצריכוהו לכתוש ולעשותו דגן קודם ההפרשה, לימא ליה הלוי לכהן כי היכי דיהבו לי – כשם שקיבלתי את המעשר בלא כתישה הכי יהיבנא לך ממנו תרומת מעשר בלא כתישה. מיישבת הגמרא: אמר רבא, אכן מעיקר הדין אין צריך הלוי לכתשו, אלא שקנסא הוא שקנסו רבנן את הלוי על שהקדים ליטול את המעשר קודם שניטלה תרומה גדולה, וגרם בזה לעבור על לאו של מלאכתך ודמעתך לא תאחר' (שמות כב כח), שהוא איסור לאחור תרומה אחר המעשר. ולכן קנסוהו ללוי שיכתושם ויכניסם בכך לאכילת הכהן. מביאה הגמרא ראייה לקנס זה: תניא נמי הכי, בן לוי שנתנו לו שבלין במעשרותיו אינו יכול ליתן מהן תרומת מעשר כמות שהן, אלא עושה אותן גזרן ואחר כך יתן לכהן מהם תרומת מעשר. וכן כשקיבל במעשרותיו ענבים, עושה אותן יין ונותן מהם תרומת מעשר לכהן. וכן כשקיבל זיתים במעשרותיו, עושה אותן שמן ומפריש עליהם תרומת מעשר, ונותנן לכהן. משום ששם שתרומה גדולה אינה נמשלת

הקדימו בשבלין, כיון שקיבלו הלוי קודם שנעשה 'דגן', ועדיין לא  
היו השבלין טבולין לתרומה, מסתבר שבו נאמר המיעוט שהלוי  
פטור:

הגמרא מביאה דין נוסף בענין חיוב מעשר: **תָּנן הָתָם (מעשרות פ"ד**  
**מ"ה).** **הַמְקַלֵּף שְׁעוּרִין מִן הַשְּׁבֻלֹת קוֹדֵם מִירוּחַ לְאוֹכֵלם כְּשֶׁהֵם**  
**חַיִּים, מְקַלֵּף אֶת אֶת וְאוֹכֵל אֵכִיל עֲרָא וּפְטוּר מִן הַמַּעֲשֵׂר. וְאִם**  
**קָלָף וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ חֵיב לַעֲשֹׂר, מִשּׁוּם שֶׁזֶהוּ אֵכִיל קִבֵּעַ הַמְחֻיֶּבֶת**  
**בַּמַּעֲשֵׂר. וּמוֹסִיפָה הַגְּמָרָא, שֶׁל כֵּךְ אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, יוֹדִין**  
**לִעֲנֵין שָׁבֵת, דְּהֵינָּה, מְקַלֵּף אֶת אֶת אֶת אֶת זֶה מִלֹּאמַת מִפְּרָק**  
**וְדֹשׁ וּמוֹתָר, אֵךְ הַמְקַלֵּף וְנוֹתֵן לְתוֹךְ יָדוֹ, חֵיב מִשּׁוּם מִפְּרָק שֶׁהוּא**  
**תּוֹלֵד מִלֹּאמַת דֹּשׁ. שׁוֹאֵלֶת הַגְּמָרָא: אֵינִי – אֵיךְ אִפְשָׁר לֹאמַר**  
**שֶׁהַמְקַלֵּף וּמִמֶּלֶא בִידוֹ בִּשְׁבֵּת חֵיב, וְהָאֵךְ רַב מְקַלֵּף לִיּוֹ דְּבִיתָהּוּ**  
**כְּפִי כְּפִי – אֲשֶׁתוֹ שֶׁל רַב דִּיתָהּ מְקַלֶּפֶת לוֹ מִלֵּא כּוֹסוֹת שְׁעוּרִים**  
**בִּשְׁבֵּת, וְכֵן רַבִּי חִיָּא מְקַלֵּף לִיּוֹ דְּבִיתָהּוּ כְּפִי כְּפִי בִּשְׁבֵּת, הֲרֵי**  
**מַצִּינוּ שְׁמוֹתָר לְקַלּוֹף הֶרְבֵּה יָחַד בִּשְׁבֵּת. מֵיִישֵׁבֶת הַגְּמָרָא: אֵלָּא, אֵי**  
**אֶתְרִי, מַה שֶּׁאִפְשָׁר שֶׁל אֲלֹעוּר שֶׁל הָדִין לִעֲנֵין שְׁבֵּת אִפְשָׁר**  
**אֶתְרִי, שֶׁשֵּׁנִינּוּ בִּסְפָא שֶׁל מִשְׁנֵה זֶה, הַמּוֹלֵל מִלֵּלוֹת שֶׁל חֲטִים –**  
**הַמִּפְרָק חֲטִים מִן הַשְּׁבֻלֹת, מִנְּפֶה – מִנְּעַר בִּידוֹ אֶת הַקְּלִיפּוֹת עַל יָד**  
**עַל יָד – מַעַט מַעַט, וְאוֹכֵל וְאִין צָרִיךְ לַעֲשֹׂר בְּאֵכִיל עֲרָא זֶה, וְאִם**  
**נִפְחַ וְנָתַן לְתוֹךְ חֵיקוֹ – לְשׁוּלִי בְּבִידוֹ חֵיב לַעֲשֹׂר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא**  
**אֵכִילֵת קִבֵּעַ. וְעַל דִּין זֶה אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר וְכֵן לְשָׁבֵת, שֶׁאֵם מִלֵּל**  
**מִלִּילוֹת מֵעֶרֶב שְׁבֵּת, מוֹתָר בִּשְׁבֵּת לִנְפֹחַ מַעַט מַעַט וְלֹאכּוֹל, שֶׁהֲרֵי**  
**זֶה דָּרֵךְ אֲשֶׁלּוֹ וְאִינוֹ אֲסוּר מִשּׁוּם בּוֹרֵר. אֵךְ אֵם נִיפַח וְנָתַן לְחֵיקוֹ**  
**חֵיב מִשּׁוּם בּוֹרֵר.**

82 שואלת הגמרא: מִתְקִיף לָהּ רַבִּי אֲבָא בַּר מִנְיָל, וְכִי אִפְשָׁר לומר כן  
83 בְּרִישָׁא שֶׁנִּתְבָּאָר בַּהּ דִּין קִילוּף, שֶׁלֹּעֲנִין מַעֲשֵׂר אֵין – חֵיב כֹּאשֶׁר  
84 קוֹלָף וְנוֹתֵן לִידוֹ, וְאִילוּ לֹעֲנִין שֶׁבֶת לֹא חֵיב עַל זֶה מִשּׁוּם אִיסוּר  
85 לֵאמֹר, וּמִי אֲבָא מִיד – הָאֵם מַצִּינוּ כַּעֲן זֶה דִּלְעֲנִין שֶׁבֶת לֹא הָיוּ  
86 גִּמְרֵי מִלֵּאכָה וְלִמְעֵשֶׁר הָיוּ גִמְרֵי מִלֵּאכָה. מִשִּׁיבָה הַגְמָרָא עַל כֵּן  
87 בַּלְשׁוֹן שְׂאֵלָה: מִתְקִיף לָהּ רַבִּי שִׁשֶּׁת בְּרִיה דְּרַב אִידִי, וְכִי לֹא מַצִּינוּ  
88 שֶׁחִלּוֹק דִּין שֶׁבֶת מִמַּעֲשֵׂר לִעֲנִין גִּמְרֵי מִלֵּאכָה, וְהָאֵם מַצִּינוּ כֵּן לִעֲנִין  
89 גִּמְרֵי מַלְאָכָה – חֲשִׁיבֹת גִּזְרֵן מִלֵּאכָה לַהֲתַחֲיִיב בַּמַּעֲשֵׂר, דִּתְנֵן  
90 (מַעֲשֵׂרוֹת פ"א מִשְׁוֵיתָ ה-ו), אֲזִיזֵי גִזְרֵן לִמְעֵשֶׁר – אִימִיתֵי נַחֲשֵׁב  
91 גִּמְרֵי מִלֵּאכָה לַהֲתַחֲיִיב בַּמַּעֲשֵׂרוֹת, תְּקִשְׁוִין וְתִדְלָעִין מִשְׁיַפְקָסוּ –  
92 מִשִּׁיבֵשׁ הַפְּרָח שֶׁבִּרְאֵשׁן וַיִּפּוֹל, וְכֵן זִמֵּן שְׁלָא פְקָסוּ גִמְרֵי מִלֵּאכָתָן  
93 הוּא מִשְׁיַעֲמִיד אוֹתָן בְּעֶרְמָה כְּגוֹרֵן. וְתֵּן נָמִי גַבִּי בְּצִלִּים, שֶׁמִּשְׁיַעֲמִיד  
94 עֶרְמָה הָרִי זֶה גִּמְרֵי מִלֵּאכָתָן לַהֲתַחֲיִיב בַּמַּעֲשֵׂר. וְאִילוּ גַבִּי שֶׁבֶת  
95 הַעֲמִידָת עֶרְמָה פְּטוֹר שְׁאֵין הַעֲמִידָת עֵרִימָה בְּבֵיתָּהּ נַחֲשֶׁבֶת מִלֵּאכָה,  
96 הָרִי מְבֹאָר שֶׁיֵּשׁ דְּבָרִים שֶׁלֹּמַעֲשֵׂר נַחֲשֵׁבִים גִּמְרֵי מִלֵּאכָה, וְלִעֲנִין  
97 שֶׁבֶת לֹא. אֲמַל מִאי אֵית לָהּ לְמִימֵר שֶׁהֲטַעַם שְׁעֵרִימָה שֶׁבֶת אֵינָה  
98 מִלֵּאכָה, מִשּׁוּם כֹּאֵי אֵית לָהּ מִחֲשֶׁבֶת שֶׁהִיא מִלֵּאכָה אוֹמֶנֶת אֲסָרָה  
99 תּוֹרָה, וְעֵשִׂית עֵרִימָה אֵינָה מִלֵּאכָה אוֹמֶנֶת. וְהָאֵם נָמִי יֵשׁ לומר  
100 לְגַבִּי קִילוּף, שֶׁרֶק מִלֵּאכָתָּה מִחֲשֶׁבֶת אֲסָרָה תּוֹרָה הַקָּלוּף אֵינוּ מִלֵּאכָתָה  
101 אוֹמֶנֶת, וְלִכֵּן מוֹתֵר בֶּהֱבֵא אֶף שֶׁלֹּעֲנִין מַעֲשֵׂר נַחֲשֵׁב לַמִּלֵּאכָה:

102 \*\*\*

103 נתבאר לעיל (יב): שמואל'ץ מלילות ביום טוב. מבארת הגמרא:

104 **כִּי־ד מוֹלֵל** – איזה שינוי צריך לעשות במלילה זו, שהרי ודאי לא

105 הותר למלול ביום טוב בדרך שמואל בחול. **אֲבִי מִשְׁמַח דְּרַב יוֹסֵף**

106 **אִמֶּר**, ממעבך **הָדָא אֲהָדָא** – אצבע אחת על אצבע אחת. דהיינו בין

107 אגודל לאצבע. **וְרַב אֲוִי מִשְׁמַח דְּרַב יוֹסֵף אִמֶּר, הָדָא אֲהָרְי –**

108 אצבע אחת על שתי אצבעות, דהיינו בין אגודל לשתי אצבעותיו.

109 **רַבָּא אִמֶּר, בֵּין דְּמִשְׁנֵי** ואינו עושה בכל ידו אלא רק באצבעותיו,

110 **אֲפִילוּ וְהָא אֲבֹהֵי –** אגודל על כל האצבעות נמי – גם נחשב

111 לשינוי מותר.

112 מבואר לעיל (יב): שמותר לנפח בשבת. מבארת הגמרא: **בְּיַד**  
113 **מְנַפֵּחַ** – איזה שינוי צריך לעשות בניפוח והניעור. **אָמַר רַב אֱדָא בְּרַ**  
114 **אֶהֱבָה אֶמֶר רַב, מְנַפֵּחַ**

1 אֵלָא מִן הַגּוֹזֵן וּמִן הַיָּקָב - כְּלוּמַר מִתְּבוּאָה שֶׁנִּגְמְרָה מֵלֹאכְתָּהּ, כִּךְ  
2 תְּרִימוֹת מַעֲשֵׂר אֵינָה נִשְׁלָת אֵלָא מִן הַגּוֹזֵן וּמִן הַיָּקָב.

ממשיכה הגמרא ושואלת: אמנם אם היינו מפרשים במשנה זו  
שמדובר בטבל גמור שבא להפריש ממנו תרומה גדולה, הדין מובן  
מדוע שנינו 'מחשב כמה זרע יש', שמשמעותו שמפריש מאומד  
ואין צריך למדוד בדקדוק, שהרי מן התורה תרומה גדולה אין לה  
שיעור, אלא שחכמים נתנו שיעור להפרשה בעין יפה עין בינונית  
ועין ישרה, וכיון שמן הדין אפילו חיטה אחת פוטרת את כל הכר,  
לכן ניתן להפרישה מאומד. אך לדבריה שמדובר במשנה בלוי  
המפריש תרומת מעשר, קשה, מדוע שנינו 'מִחֶשֶׁב', הֲאֵל תרומת  
מעשר מִדִּידָה בְּעֵי שְׁהָרִי מִן הַתּוֹרָה שיעורה הוא עשירית  
מהמעשר במדויק, מתרצת הגמרא: הֲאֵל מִנִּי - משנה זו כמי  
נשתנה, בשיטת אֲבֵא אֱלֶעָזֶר בֶּן יִגְמָל הֵיא, הסובר שגם תרומת  
מעשר ניתנת באומד. רַתְנָיָא, אֲבֵא אֱלֶעָזֶר בֶּן יִגְמָל אֱמַר, ממה  
נשאמר (במבדרי חי) 'בְּמִחְשָׁב לִכֶּם תִּרְיֻתְכֶם בְּדָגָן מִן הַגֹּרֶן'  
מבואר שֶׁבִשְׁנֵי תְרֻמוֹת הַכֶּתִיב מִדְּבַר, אֶתֵּת תְּרֻמָּה גְּדוּלָּה שְׁחֵיא  
'כְּדָגָן מִן הַגֹּרֶן' וְאֶתֵּת תְּרֻמָּת מַעֲשֵׂר שְׁחֵיא 'תרומתכם', והוקשו  
דיני תרומת מעשר לתרומה גדולה, בְּשֵׁם שְׁתְּרֻמָּה גְּדוּלָּה נִיטְלָת  
בְּאֱמָרָה, שהרי לא נאמר בה שיעור, וכן ניטלת בְּמִחְשָׁבָה - אין  
צריך להפרישה בדיבור אלא יכול לחשב שהתבואה שבצד זה של  
הכרי תהיה תרומה, ולאכול מצד שני של הכרי, בְּתִרְיֻת מַעֲשֵׂר  
נִיטְלָת אֱמָרָה וּבְמִחְשָׁבָה, חוזרת הגמרא לבאר את הדין המובא  
לעיל (ע"כ): וְנֹסֵא, אֱמָר רַבִּי אֲבֵהוּ אֱמָר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לִרְשֵׁי, מַעֲשֵׂר  
רֵאשִׁוֹן שְׁהֶקְדִּימוּ לִיתְנוּ לִלּוּי בַּעֲדוֹ שֶׁבְּגִלְגֵּל - קודם המייקו שיעדין  
לא נתחייבו בתרומות ומעשרות, שְׁמוֹ - שם מעשר הנקרא עליו  
שׁוֹבְלוֹ לְתְרֻמָּת מַעֲשֵׂר - עושהו טבל לענין שיהא אסור באכילה  
עד שיפריש ממנו תרומת מעשר לכהן, אף שעדיין לא נגמרה  
מלאכתו ולא הגיע זמן חיובן בתרומות ומעשרות. מבארת הגמרא:  
מֵאִי מַעֲשֵׂא, אֱמָר רַבָּא הֵאִיל וְיֹצֵא עֲלָיו שֵׁם מַעֲשֵׂר והתורה אמרה  
(במבדרי חי) 'וְתִרְמֹתֶם מִמֶּנּוּ תְרֻמָּתָהּ הִיא, מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר', כיון  
שנקרא עליו שם מעשר חיבה התורה להפריש ממנו שיעור  
מעשר אף שעדיין לא נגמרה מלאכתו:

33  
34 הגמרא מוסיפה דין נוסף במעשר שהקדימו בשבלין: **אָמַר רַבִּי**  
35 **שְׁמַעוֹן בֶּן לֵוִי, מַעֲשֵׂר רִאשׁוֹן שֶׁהִקְדִּימוּ לִיתְנוּ לַלֵּוִי קֹדֶם נְתִינַת**  
36 **תְּרוּמָה גְדוּלָּה לַכֹּהֵן, בְּעוֹדוֹ בְּשִׁבְלֵינָן שְׁעֵדִינָא לֹא נִתְחַיֵּב בְּתֵרוּמוֹת**  
37 **וּמַעֲשֻׂרוֹת, הִרִי הַלֵּוִי פָטוּר מִלְּהַפְרִישׁ תְּרוּמָה גְדוּלָּה מִהַמַּעֲשֵׂר**  
38 **שִׁקְיָבֵל, אִף עַל פִּי שִׁמְחַמֵּת הַקְדַּמְתּוֹ הַפְסִיד הַכֹּהֵן, שְׁלֵא יִפְרִישׁ**  
39 **הַבַּעֲלִים תְּרוּמָה אֲלֵא עַל הַשָּׂאֵר, שְׁאֵמָרְתָּם מִמֶּנּוּ תְּרוּמַת ה'**  
40 **מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר, הִרִי מִפּוֹרֵשׁ בְּפִסּוֹק שָׂרָק תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר מִן**  
41 **הַמַּעֲשֵׂר אֲמַרְתִּי לָךְ – לַלֵּוִי לְהַפְרִישׁ, וְלֹא אִמְרַתִּי לְהַפְרִישׁ גַּם**  
42 **תְּרוּמָה גְדוּלָּה וְגַם תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר. שׁוֹאֵלֶת הַגְּמָרָא: אָמַר**  
43 **לִיהִי רַב פָּסָא לְאִבֵּי, אִי הֵבִי – אִם הַפְסוֹק מִמַּעַט שֶׁהָלִוי פָּטוּר**  
44 **מִנְתִּינַת תְּרוּמָה גְדוּלָּה מִן הַמַּעֲשֵׂר, מִדּוּעַ רַק בַּהֲקִדְמֵנוּ בְּשִׁבְלֵינָן**  
45 **הַדִּין כֵּן, אֲפִילוּ כִּשְׁהִקְדִּימוּ אֶת הַמַּעֲשֵׂר לְתֵרוּמָה אַחֵר שֶׁנִּתְמַרְחַר**  
46 **בְּכָרִי נִמְצֵי יִפְטֹר הַלֵּוִי מִלִּיתֵן תְּרוּמָה גְדוּלָּה לַכֹּהֵן, מִשִּׁבְיָה הַגְּמָרָא:**  
47 **אָמַר לִיהִי אֲבֵי, עֲלִיד – עַל 'הַקְדִּימוּ בְּכָרִי שֶׁבִּלְתָּ שִׁפְטָר הַלֵּוִי מִן**  
48 **הַתְּרוּמָה, אָמַר קְרָא (בַּמִּדְבָּר י"ח כט) 'מִכָּל (מַעֲשֻׂרוֹתֶיכֶם)**  
49 **[מִתְנַתִּיכֶם] תִּרְמִימוּ אֶת כָּל תְּרוּמוֹת ה', וּפְסוֹק זֶה נֹאמֵר בְּלוִיִּים,**  
50 **וְנֹאמֵר 'כֹּל לְרִבּוֹת שִׁישׁ אוֹפֵן שְׁצִרִיךְ הַלֵּוִי לִיתֵן אֶת כָּל הַתְּרוּמוֹת,**  
51 **גַּם תְּרוּמָה גְדוּלָּה. שׁוֹאֵלֶת הַגְּמָרָא: וְיִזְהָ רֵאִיתִי – מֵאַחֵר שֶׁכָּל**  
52 **מִרְבֵּה שְׁחִיבִי בְּתֵרוּמָה גְדוּלָּה וְ'מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר' מִמַּעַט שִׁפְטוֹר,**  
53 **מִנֵּינן שֶׁהִרְבִּי נֹאמֵר בַּהֲקִדְמֵנוּ בְּכָרִי, וְהִמְעִיעוּט בַּהֲקִדְמֵנוּ בְּשִׁבְלֵינָן,**  
54 **אוּלַּי לְהִיפֹךְ, הִרְבִּיבִי בַּהֲקִדְמֵנוּ בְּשִׁבְלֵינָן, וְהִמְעִיעוּט שִׁפְטוֹר הוּא**  
55 **כִּשְׁהִקְדִּימוּ בְּכָרִי. מִתְרַצֵּת הַגְּמָרָא: הֲוֵאִי אֲדִינָן – הַקְדִּימוּ בְּכָרִי כִּיוֹן**  
56 **שֶׁכֶּבֶד נַעֲשֶׂה 'דָּגן' וְחַל עֲלֵיו חִיבוֹת תְּרוּמָה גְדוּלָּה, מִסְּחָבֶה שֶׁבֶן**  
57 **נֹאמֵר הִרְבִּיבִי שֶׁמְחִיבֵי הַלֵּוִי לִיתְנוּ לָכֵן, וְהֲוֵאִי לֹא אֲדִינָן – אֲבֵל**